

MINNIE GASTEL

VERSACE

legenda

Sofoklis

MINNIE GASTEL

VERSACE

legenda

Sofoklis
Vilnius, 2014

Skiriu Guido, Giovanni ir Francesco

TURINYS

1 skyrius.	Pirmieji žingsniai	II
2 skyrius.	Iš Kalabrijos Redžo į Milaną	19
3 skyrius.	Debiutas	31
4 skyrius.	Prašom Avedoną!	43
5 skyrius.	Varžovai	51
6 skyrius.	Vila	57
7 skyrius.	1982-ieji: didieji metai	63
8 skyrius.	Bėjart'as ir Eltonas Johnas	73
9 skyrius.	Pripažinimas	85
10 skyrius.	Pinigai!	99
11 skyrius.	Kerintis vyriškis	III
12 skyrius.	Paryžius, Niujorkas	119
13 skyrius.	Vulgarus? Aš?	131
14 skyrius.	<i>Bondage</i> merginos	143
15 skyrius.	Majamis	157
16 skyrius.	Kalnai ir pakalnės	169
17 skyrius.	Ledi Di	183
18 skyrius.	Manhatanas	197
19 skyrius.	Staiga	127

Aš esu siuvėjas, moteriškų drabužių siuvėjas. Kai pirmą kartą iš Kalabrijos Redžo atvykau į Milaną, turėjau pamiršti viską, ko išmokau iš mamos, nes čia radau kitą stilių, kitas technikas. Bet vėliau palengva suvokiau, kad tai, ko ji mane išmokė, yra gerai. Supratau, jog tikras meistras yra amatininkas. Mane ima juokas, kai dizaineriai sako, kad jie nėra moteriškų drabužių siuvėjai, apskritai nėra siuvėjai. Žinoma, žvilgtelėjus į jų aprangą tai akivaizdu. Mano galva, tikras meistras yra tas, kuris viską kuria savo rankomis. Todėl dizaineris privalo būti siuvėjas.

Gianni Versace, 1990

1 SKYRIUS

Pirmieji žingsniai

Kalabrijos Redžas, pietų Italija, šeštojo dešimtmečio pradžia.

Visoms elegantiškoms Kalabrijos Redžo ponioms drabužius siuvo Franca Versace. Ji buvo geriausia miestelio siuvėja, net visos Kalabrijos. Niekas jai neprilygo. Šeštajame dešimtmetyje svarbi buvo aukštoji Paryžiaus mada – *haute couture*. Italijos moteriškų drabužių siuvėjai vežėsi popierines iškarpas iš *Dior*, *Givenchy*, *Balenciaga* ir tiksliai jas kopijavo, kad sukurtų madingus apdarus savo klientėms. Tačiau Franca Versace nesekė šiais pavyzdžiais. Ji buvo per daug stipri asmenybė, kad mėgdžiotų ką kitą, net jei tas kitas buvo vienas iš olimpinių mados dievų. Vaikystėje svajotoji studijuoti mediciną, bet jos tėvui ši profesija atrodė pernelyg vyriška. Taigi ji pasirinko moteriškų drabužių siuvimą geriausioje miesto ateljė *La Parigina*. Franca, kuri buvo pakrikštyta Francesca, bet pirmenybę teikė gyvesnei, aiškesnei Francai, įkvėpimo sėmėsi iš prancūzų dizainerių. Tačiau, tik pradėjusi kirpti audinį, iškart imdavo keisti liniją. Ją tiek užvaldydavo kūrybiškumas, kad būdavo sunku pasakyti, kas yra tikrasis modeliuotojas.

Jos vyras Antonio buvo pirklys – prekiaavo anglimis didmenomis ir mažmenomis, bet labiausiai mėgo knygas, poeziją ir operą. Franca be galo mylėjo visus tris savo vaikus: Tiną, gimusią 1943 metų lapkričio 10 dieną; Santo, gimusį 1944-ųjų gruodžio 16, ir Gianni, atsiradusį pasaulyje 1946-ųjų gruodžio 2.

(Donatella gims 1955-ųjų gegužės 2.) Vis dėlto Gianni ji jautė ypatingą jausmą – gilų bendrumą. Grįžęs iš mokyklos, Gianni nežaidė su mašinėlėmis. Labiau jam patiko pasislėpti už mamos siuvyklos užuolaidos ir žiūrėti, kaip klientės matuojasi sukneles. Anna Lucritano, Lilli Condello, Pina Liconti, ponია Nunnari ir visos kitos turtingiausių Kalabrijos Redžo verslininkų ir specialistų žmonos. Ponios, kurios demonstruos savo apdarus visuomenės vakarėliuose, įmantriose vestuvėse ir vaikščiодamos centrinėmis miesto gatvėmis. Vėliau, jau išgarsėjusiam, jam niekada nenusibodo šilti ir laimingi tų dienų prisiminimai.

„Dažnai kalbėdavau apie senus vaikystės laikus, kurie gali atrodyti pasakiški, prasimanyi ir netikri, – Gianni pasakojo žurnalistui Roberto Alessi ir mados istorikei Nicolettai Boccai. – Bet tai tiesa: dar prisimenu siuvyklos kvapus, regiu spalvas, raudoną užuolaidą, už kurios aš, šešiametis, buvau slepiamas. Prisimenu juodo aksomo suknelę, kurią mama matavo poniai Ippolito. Matau mamos rankas. Beveik pagaunu akimis, kaip, jų paliesta, klientė keičiasi, tarsi veiktų kokie stebuklai. Aš galvodavau: dabar mama patrupins suknelės priekį ir paliks ilgesnę užpakalyje, tada padarys kažką drąsaus, sulaužys taisykles. Tai tikrai atsitiks – įsivaizduodavau. Nors buvau dar mažas, jaučiausi apsisprendęs. Taip jau išėjo, kad tas matavimas iš tiesų niekada ir nesibaigė. Juoda suknelė, tokia dvasininkiška, tebėra čia: pirmoji suknelė, kurią prisimenu.“ Ta juoda suknelė taps dizainerio Versace vertinimo kriterijumi; jis ją kurs ir perkurs iš naujo, kolekcija po kolekcijos, pritaikydamas prie laiko, – ilgą, dukslį vakarinę suknelę su iškirpte arba trumpą ir saldoką. Jis vadino ją savo „atminimo suknele“.

Gianni santykiai su mama buvo atviri ir nuoširdūs. Su tėvu Antonio viskas atrodė sudėtingiau, nors jiedu turėjo kažko ben-

dro. Antonio buvo pirklys, bet mėgo meną ir operą. Jis gebėjo atmintinai deklamuoti eiles iš *Iliados* ir *Odisėjos*. Gianni buvo dar tik kelerių metų, kai tėvas pirmą sykį nusivedė jį į Kalabrijos Redžo *Cilea* teatrą žiūrėti Verdi *Kaukių baliaus*. Berniukas buvo per mažas sekti siužetą, tačiau jį sužavėjo solistai nuostabiais kostiumais, šurmulyš fojė. Tėvas vesdavosi Gianni ir į filmus: kad pamatytų Silvaną Mangano filme *Kartus juokas*, Sophią Loren ir Giną Lollobrigidą. Vaiką nesąmoningai traukė vaidyba, pramogos. Vienas mėgstamiausių laisvalaikio užsiėmimų buvo rengti lėles audinių skiautelėmis iš mamos siuvyklos ir „versti“ jas vaidinti nedidelėje scenoje.

Įprastas gyvenimas už siuvyklos sienų jį mažai domino. Jis nebuvo entuziastingas vidurinės mokyklos mokinys. Visada išsi-
blaškęs, amžinai sąsiuvinuose piešiantis drabužių eskizus. Viena sunerimusi mokytoja išsikvietė mamą ir papasakojo apie jo įprotį. Mokytojai tai atrodė beveik iškrypimas – piešiniai pornografiniai, provokuojantys, liguisti. Iš tiesų mažasis Gianni tiesiog bandė kopijuoti filmuose matytas dailias, seksualias aktorės. Franca Versace nuramino mokytoją, bet taip pat suprato, kad mokslai – ne jos sūnui. Ji neišsiuntė jo į konservatoriją, kaip šis būtų norėjęs, bet nutarė parinkti tradiciškesnę, nors ir pretenzingą profesiją. Gianni bus įteiktas matininko – *geometra* – diplomas. Sunku įsivaizduoti tolesnį Gianni prigimčiai užsiėmimą, negu ši smulkiaburžuazinė profesija, kurios iš tikrųjų berniukas niekada nesiekė.

Ne, Gianni daug geriau jautėsi, žvelgdamas pro namų langą į jūrą, kuri šioje Mesinos sąsiaurio vietoje plyti kaip ežeras. Jis visai arti matė palmes, katedrą, o žemiau – romėnų pirtis, papuoštas mozaikomis su delfinų ir gorgonės Medūzos mėlynos, o Pompėjos – raudonos spalvos atvaizdais. Taip pat Gianni buvo

laimingas atostogaudamas prie Jonijos jūros ir Santo Stefane Aspromontėje. Čia jis galėjo vaikštinėti po mišką, nesutikdamas nė gyvos dvasios, ir mėgautis kerinčia vienu. Žinoma, Gianni nevaržomai jautėsi ir savo mamos siuvelyje, kur greit tapo nepa-keičiamu jos pagalbininku. Jam buvo tik dvidešimt, kai Franca išsiuntė jį, kaip pirkėją, prekių dviem nedidelėms prabangioms Redžo parduotuvėms. Viena prekiaavo moteriškais drabužiais, kita vyriškais. Gianni pradėjo važinėti į Romą, Milaną, Paryžių, Londoną. Buvo septintojo dešimtmečio pabaiga, Paryžiuje karaliavo Pierre'as Cardinas, modernistas Paco Rabanne su savo trumpomis suknutėmis iš plastiko ir aliuminio, Karlas Lagerfeldas, reklamuojantis *Chloé* mados namus. Džiūgaujantis Londonas turėjo naują originalią madingų drabužių parduotuvę *Biba*, Mary Quant sukurtus mini sijonus ir plonytėlius modelius Jean Shrimpton ir Twiggy. Gianni Versace ėmė vertis pasaulis.

Santo, dvejais metais vyresnis jo brolis, buvo tėvo numylėtinis. Sulaukęs aštuoniolikos, jis įstojo į Mesinos universitetą studijuoti verslo vadybos ir ekonomikos ir toliau padėjo tėvui. Gianni nepavydėjo Santo, kuris visada gynė jaunesnį brolių. „Jis yra mano auka, – suaugęs kalbėjo Gianni. – Galėjau apvynioti jį aplink pirštą. Galėjau iškaulyti pinigų, nes žinojau, kad jis visada paprašys tėvo daugiau.“ Santo buvo tikras vyresnysis brolis. Jo pomėgiai buvo kaip tėvo – žmogaus, kuris kelis kartus dalyvavo *Giro d'Italia* dviračių lenktynėse, žaidė Kalabrijos Redžo futbolo klubo *Reggina* komandoje. Antonio net turėjo politinių aistrų: jo tėvas, batsiuvys, buvo socialisto Matteotti draugas. Kai tik fašistų pareigūnas ateidavo į miestelį, senelis būdavo uždaromas kelioms dienoms į kalėjimą, kad išvengtų nemalonumų. Pats Santo prisijungė prie Redžo socialistų federacijos. Net vaikystėje jis visada buvo ramus brolis, kuris rūpinosi žmonėmis, laikėsi

visuomenės taisyklių, kūrė savo ateitį, grindžiamą išsilavinimu ir sportu. Laisvalaikiu Santo žaidė krepšinį. Carlo Casile, jo vaikystės draugas, kalbinamas Mario Guarino, prisimena, kad Santo buvo geras žaidėjas ir tapo Redžo krepšinio komandos *Aics* (vėliau pavadintos *Piero Viola*) kapitonu. Jis niekada nepamiršo savo komandos ir 1998 metais padėjo, kai ji patyrė finansinių sunkumų, mat turėjo malonių prisiminimų ir buvo įsitikinęs, kad „krepšinis, viena svarbiausių sporto šakų, labai svarbi Kalabrijos Redžui“.

Santo buvo šeimos išminčius. Štai kaip jis prisiminė tėvą: „Jis išmokė mane suvokti darbo prasmę, pirmiausia kaip pareigą, paskui kaip teisę, nors visada leido rinktis veiklos sritį. Tėvas vienintelis nieko man nesakė, kai palikau garantuotą darbą *Credito Italiano* banke ir ėmiausi buhalterio veiklos.“ Antonio patvirtino, kad Santo vaidmuo šeimoje buvo ypatingas. Tėvas, nekalbus ir santūrus, pirmą kartą apie Santo užsiėmimą atvirai prabilo per Kalėdų šventę devintojo dešimtmečio viduryje legendinėje Moltrasio viloje prie Komo ežero. 1980 metais tą vilą Gianni nusipirko ir atnaujino. Per vieną šeimos susitikimą – o tai labai svarbi pietų Italijos tradicija, kuriai Gianni nebuvo abejingas, – šeima šnekėjo apie darbus, sunkumus, planus. Vieną akimirką Donatella atsisuko į savo tėvą: „*Papà*...“ Daugiau nieko nespėjo pasakyti, nes įsiterpė Antonio, linktelėdamas Santo: „Turi su juo pasišnekėti.“ Kai Gianni pradėjo dizainerio karjerą, Santo dar tik studijavo pirmas sutartis su didžiaisiais mados namais. Jis glaudėsi prie talentingo ir kūrybingo jaunesniojo brolio. Kai 1977 metais buvo įregistruotas prekės ženklas ir kompanija, Santo, didysis brolis, jau išmanė verslą.

Be Santo ir Gianni, dar buvo sesutė Tina, kuri sulaukusi dešimties susirgo pilvaplėvės uždegimu ir mirė. Gianni niekada ne-

pamiršo mamos nevilties tomis tragiškais dienomis. „Atrodė, kad ji kraustosi iš proto. Dieną naktį buvo su mano sesute. Mane išsiuntė pas tetą ir dėdę. Man buvo baisiai liūdna. Vieną rytą pabėgau ir grįžau namo. Įžengęs išvydau negyvą savo sesutės kūną atvirame karste. Aplink ją – daugybė baltų gėlių. Man užėmė kvapą. Priėjau prie klūpančios mamos ir paėmiau jai už rankos. „Tina iškeliavo į dangų, – tarė ji raudodama. – Dabar turiu tik tave ir Santo.“ Dar ilgai šeimoje tvyrojo sielvartas. „Tada vieną dieną, – prisiminė Gianni, – mama man pasakė: „Gianni, greit mes turėsime kitą mažą sesutę.“

1955 metų gegužės 2 dieną gimė Donatella. Ji buvo ne tik jauniausia šeimoje, bet ir atėjo kaip Tinos priminimas, taigi iš karto įgijo pranašumą – buvo saugojama, globojama ir lepinama. Gianni devyneriais metais vyresnis, bet tarp jų išsyk užsimezgė glaudus ryšys. „Mudu su Gianni siejo toks pat charakteris, tokia pat asmenybė, – pasakojo Donatella Jacarandai Falck iš žurnalo *L'Espresso*. – Laimė, Santo skiriasi nuo mūsų. Jis ramesnis, racionalesnis.“ Pirmieji Gianni sukirpti drabužiai buvo skirti Donatellai. Kai jai sukako dešimt, Gianni patarė pasišviesinti plaukų sruogas. Donatella nešiojo pirmuosius drabužius su Versace ženklu. Ji prisimena dvi svarbias akimirkas iš tų laikų, kai jiedu dirbo drauge. Buvo dar visai jauna. „Gianni patikėjo man svarbią pareigą, – pasakojo ji žurnalistei Giusy Ferré. – Aš turėjau įspėti jį, kad grįžta tėvai, mat nenorėjo, jog rastų žaidžiantį. Kitą kartą – kadangi įrodžiau, jog esu patikima, – Gianni paprašė atnešti automobilio raktelius, kurie buvo ant staliuko prie mamos ir tėčio lovos. Jis norėjo nuvažiuoti pasiklausyti muzikos, kol mes miegame. Dauguma vaikų rastų būdą nepaklusti vyresniajam broliui. Tačiau mums taip niekada neatsitiko, nes viskas, ko jis prašydavo, man atrodė smagu. Niekada nesutikau kito žmogaus,

kuris labiau jaudintų, stebintų kiekvienu savo judesiu.“ Jei ne šis įgimtas bendrininkavimas, Gianni ir Donatella nebūtų supratę vienas kito be žodžių. Viskas prasidėjo tada, kai Gianni pirmą kartą paklausė Donatellos nuomonės ir palaikė ją savo mūza. Vėliau tai virto neprilygstama asmenine ir profesine darna. Užburta mados pasaulio ir brolio talento, Donatella atsisakė literatūros studijų Florencijos universitete, kad taptų Gianni šešėliu ir vėliau jo dešiniąja ranka.

2 SKYRIUS

Iš Kalabrijos Redžo į Milaną

Jaunasis Gianni Versace buvo pasirengęs žengti naują žingsnį. 1972 metų vasarį jis iškeliavo į Toskaną tarp Lukos ir Florencijos. Tų pačių metų lapkritį Gianni atvyko į Milaną, į princesės Klotildos rezidenciją netoli Porta Nuova. Jo kambarys buvo pilnas knygų ir žurnalų ir labiau priminė studento gyvenamąsias patalpas negu mados dizainerio. Vėliau jis persikėlė į *Via della Spiga 2* gatvę, paskui – į kitus puikius apartamentus *Via Melegari*, netoli Venecijos prospekto, dailių nuošalų XX amžiaus pradžios namų rajoną, apgyventą turtingų milaniečių. Čia, *Via Cappuccini*, Enrica Invernizzi savo vešliame sode laikė garnius, elnius, povus. Gianni buvo dvidešimt penkerių. Jis atvažiavo į Milaną kurti kolekcijos, kurią užsakė Enzo Nicosia ir Salvatore Chiodini, kuriems priklausė *Florencijos gėlės*, trikotažo gaminių namai Lukoje. Šiedu verslininkai jautė, kad jų versle randasi kai kas nauja ir neatidėliotina.

Florencijos *Pitti* rūmų Baltoji salė buvo puiki italų mados demonstravimo vieta. Įžvalgusis florentietis Marchese Gianni Battista Giorgini įkalbėjo pirmuosius Italijos mados namus – *Marucelli*, *Veneziani*, *Emilio Pucci* – rodyti savo kolekcijas čia, tarp *Pitti* rūmų plono lakštinio aukso ir gipso. Šioje didingoje rafinuotoje scenoje jis pristatė žurnalistus ir tarptautinius pirkėjus mados elitui, kuris dar tik pradėjo kurti pirmas kolekcijas ir

konkuruoti su Paryžiaus aukštąja mada. Kai Versace čia atvyko po dvidešimties metų, laikai jau buvo pasikeitę. 1968-ųjų cunamis perkėlė Italiją į kitą epochą, mados pasaulis atspindėjo skonio ir mąstymo pokyčius. Trumpi sijonai buvo moterų emancipacijos simbolis; liaudiški elementai atskleidė įvairias kultūras; „gėlių jėga“ buvo atgimusio taikos judėjimo aidas. Kilo naujų idėjų, naujų stulbinamų mados apraiškų. Minėtieji audinių gamintojai iš Lukos suvokė – Gianni Versace gebėjo taip stebuklingai paliesti medžiagą, kad ji atgytų ir žaižaruotų. Ir pats Versace jau buvo patikėjęs savo talentu. Jis paskambino Walteriui Albini, svarbiausiam to meto dizaineriui, su kuriuo buvo susibičiuliavęs, ir paklausė, kiek jam turėtų būti sumokėta už kolekciją. Keturi milijonai lirų. Toks buvo Albini atsakymas. Taigi Gianni paprašė keturių milijonų. Nicosia ir Chiodini jam tiek ir sumokėjo. Ir dar nepagailėjo puikaus priedo – juodo folksvageno „vabalo“ baltu pakeliamu stogu.

Iš pradžių Gianni juos šiek tiek suerzino. Iš esmės jis nieko nežinojo apie trikotažo gaminius, bet labai aiškiai įsivaizdavo savo kolekciją – su gausiais, sudėtingais raštais, ornamentais, įstrižomis siūlėmis, kurių anksčiau nebuvo. Kadangi neišmanė techninių trikotažo reikalavimų, elgėsi su juo kaip su austa medžiaga. Nicosia ir Chiodini suteikė dizaineriui visišką laisvę. Žmonėms taip patiko Gianni darbas, kad netrukus į jį kreipėsi kitas mados verslininkas Gigi Monti. Drauge su Aldo Ferrante ir Gianni Tositti jis valdė FTM, kompaniją, kuri pardavinėjo dizainerių kūrinius. Tarp jos klientų buvo ir Franca Versace. Gianni dažnai čia apsilankydavo su mama ir pirkdavo modelių prabangioms Kalabrijos Redžo moteriškų drabužių parduotuvėms. Dabar Monti paprašė, kad Gianni sukurtų modelių jo kompanijai.

Per Monti Gianni sutiko Giuseppe Mentą, audinių dizainerį. Prityrusiam Mentai, mėgstančiam rusų konstruktyvizmą, Gianni pasiūlė du derinius: rožes ant austų šiaudų ir kregždės su muzikine partitūra. Menta su meile prisimena šį jaunuolį: „Jo idėjos buvo originalios, naivios, per daug būdingos šeštajam dešimtmečiui. Šiaip ar taip, aš jas igyvendinau FTM, nors žinojau, kad sėkmės nesulauksiu. Pasakiau Gianni, kad turi siekti kažko kito. Jis buvo labai sumanus ir nekantravo mokytis. Mačiau, kaip paniro į darbą, buvo kupinas energijos. Nuo to laiko prasidėjo nuostabi mano ir Gianni, kuris toliau stengsis tapti tuo, kuo tapo, partnerystė ir tęsėsi iki jo mirties 1997-aisiais.“ Menta prisimena dar vieną epizodą: „Atnešiau jam rietimą audinio išilginiais dryžiais, kurie baigėsi ir prasidėjo tose vietose, kur medžiaga turėjo būti kerpama. Gianni nekreipė į tai dėmesio ir užmetė audinį ant manekeno taip, kad lūždami dryžiai sudarė dekoratyvų raštą. Taigi jis mokėjo pasinaudoti klaida ir iš to ką sukurti!“

Vakarais Menta eidavo į nuolatinę susitikimų vietą, vadinamą *Osteria dei Binari*, kur dabitiškas Milano mados pasaulis rinkdavosi klausyti Gerry Mulligano ir jo džiaz. Kartu Menta vesdavosi ir Versace. Čia Gianni sutiko tekstilininką Fabio Bellotti ir Ugo Correani, kuris vėliau tapo jo dešiniąja ranka kuriant aksesuarus. „Norėjau pristatyti jį mados pasauliui, – prisimena Menta, – ir Gianni džiaugėsi šia galimybe, nors elgėsi savaip – droviai, baikščiai, o įnikdavo tik į darbui naudingus dalykus.“ Apie šį laiką jaunas Kalabrijos dizaineris pasinaudojo auksine galimybe. *Callaghan* grupė iš Navaros, kūrusi avangardistinius drabužius ir trikotažo gaminius, neteko savo genijaus Walterio Albini. Jis išgarsėjo savo stiliumi, kurį grindė elegantiška antrojo, trečiojo ir ketvirtojo dešimtmečių prancūzų mada. Albini vardas

buvo suteiktas prašmatnių *Callaghan* gaminių serijai. „Mes jau pažinojome Gianni, – pasakoja Marisa Zanetti Greppi, *Callaghan* įkūrėja, – nes jis atvažiuodavo pas mus drabužių ir audinių Kalabrijos Redžo prabangių drabužių parduotuvei. Kai Albini mus paliko, kolegos pasiūlė Gianni. Vieną rytą jis atvyko su savo portfeliu užsakyti medžiagų mamai, o vakare išvažiuodamas jau turėjo sutartį su mumis. Visada buvo malonumas su juo dirbti. Nenuilstantis, kruopštus, kilniaširdis, sugyvenamas. Iškart padvelkė nauji vėjai, iš pagrindų pakeisdami ir pagreitindami kūrybos procesą. Iš pradžių jis turėjo prisitaikyti ir laikytis Albini stiliaus, nes to pageidavo klientai. Tačiau vieną dieną Gianni tiesiog sprogo.“

Čia Marisa, šiandien jaunatviškai atrodanti septyniasdešimtmetė, akimirksniu išduoda savo jausmus. „Jis pradėjo labiau pasitikėti savimi, drąsiau reikšti savo nuomonę. Atsiskleidė tikrasis Versace, ir jis triumfavo. Jis tikrai iš pagrindų pakeitė madą. Iki jo drabužiai buvo nuosaikūs, dažnai nuobodūs. Gianni pridėjo spalvų, ėmė derinti audinius ir naudoti neįprastas medžiagas, išbandė seksualią iškirptę, gražiai gulantį sijoną. Jis norėjo, kad jo moterys būtų *gražios*.“ Įsijautusi į savo prisiminimus, ji kalba toliau: „Versace buvo darbo jautis, įkvėpimo jūra. Atėjęs į darbą nusivilkdavo švarką ir pasiraitodavo rankoves. Skubėdavo į sandėlį audinių. Atsinešdavo juos į savo ateljė ir iškart pradėdavo dirbti prie manekeno. Kirpdavo, dygsniuodavo, drapiruodavo ir iš naujo perdirbdavo modelį. Dažnai nusiaudavo batus, kad būtų patogiau, o aš vaikščiodavau aplink jį ir saugodavau, kad neužmintų daugybės ant grindų besimėtančių smeigtukų. Jis galėjo dirbti valandų valandas, kol pasiekdavo tobulą rezultatą. Visada turėjo užrašų knygelę, nes bet kur bet kada galėjo pradėti piešti eskizą, jei kas šaudavo į galvą. Jo mintys plaukdavo grei-

čiau nei pieštukas. Jis pasikliaudavo savo sprendimu, bet visada norėdavo išgirsti ir padėjų nuomonę. Visuomet buvo pasirenkęs kalbėtis, visuomet prieinamas. Jam buvo smagu. Šypsena visada žaidė jo veide, nes jis *mylėjo* savo darbą. Keturiolika metų dirbome drauge. Tai buvo geriausi *Callaghan* metai ir geriausi mano gyvenimo metai.“

Tomis pačiomis dienomis pasitaikė dar viena proga. 1974 metais *Florencijos gėlės Pitti* rūmuose demonstravo atnaujintą savo kolekciją. Tarp pirkėjų buvo Arnaldo ir Donatella Girombelli, klestintys drabužių gamintojai, turintys didelį fabriką Ankonos mieste centrinėje Italijoje. Jų serija buvo pavadinta *Genny* – Arnaldo pirmagimės vardu. Iš pradžių tai buvo paprasta sijonų ir palaidinių serija, bet greit išsiplėtė ir tapo tikra kolekcija. Jie ieškojo perspektyvaus dizainerio, kuris suteiktų kolekcijai naują vaizdą. „Giuseppe Menta pasiūlė mums *Florencijos gėles* ir Versace, – prisimena Donatella Girombelli. – Jis sakė, kad jo matyti Versace modeliai kupini nuostabaus žavesio ir moteriškumo. Taigi susitarėme su Gianni Versace susitikti. Jis buvo aukštas, blyškios odos, su tamsia barzda, tačiau, nepaisant barzdos, atrodė kaip berniukas, jautėsi nejaukiai. Iš tiesų buvo dar naujokas *Pitti* rūmuose. Po kelių dienų susitikome Milane ir neatidėliodami pasirašėme sutartį. Versace man pasakojo, kad karjerą pradėjo mamos parduotuvėje ir kad norėjo įsilieti į industrinę *prêt-à-porter*¹. Jis buvo protingas, numatantis į priekį. Jo mintys atrodė labai aiškios. Daug metų dirbome kartu iki 1992-ųjų“, kai Arnaldo Girombelli ėmėsi tik verslo reikalų, o Donatella liko prie dizaino ir rinkodaros. Ji puikiai sutarė su Gianni.

1. Masinė, komercinė aprangos, aksesuarų, avalynės ir parfumerijos gamyba. Vos tik susidomėjus tam tikra mados naujove, ji yra greit pagaunama, kopijuojama ir masiškai tiražuojama. (Čia ir toliau – vert. past.)

Gianni Versace buvo ypatinga asmenybė. Iš Kalabrijos Redžio kilęs ambicingas jaunuolis, kupinas ryžto ir nepaprasto talento, sukūrė milijoninę mados imperiją.

Neblėstančia žvaigžde tapęs Gianni Versace domėjosi istorija, kultūra ir antika. Pomėgių mozaiką jis perteikė savo kurtais apdarais, kuriuos išdidžiai dėvėjo tokios garsenybės kaip Eltonas Johnas, princesė Diana, Elizabeth Hurley ir daugybė kitų. Versace vardas visada siejamas su gražiomis moterimis ir prabangiu gyvenimo būdu.

Knygoje išsamiai aprašomas mados guru asmeninis gyvenimas, būdo bruožai ir savybės, padėjusios pasiekti pasaulinę šlovę, bei tragiškos mirties aplinkybės. Detaliai atskleidžiami jo santykiai su mylimuoju, broliu ir seserimi, kurie vis dar puoselėja „Versace“ legendą.